

תשפ"ג

נְשִׁילָהּ-לָךְ

עַל פִּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה מִפִּי ר' יַעֲקֹב יוֹסֵף כַּהֵן

פרשת 'שלח לך', פרשת המרגלים. שליחות שסופה אמןם קלקול גדול, אבל נבין היום, את אחת מהאספקלריות, שמראה איזה יתד נאמן כן נתקע ממסעם בארץ ישראל, ומדוע בכלל נשלחו?

כדי להבין, נצא לדרך ממקום אחר, מ'שלח לך', ל-'לך לך'.

בפרשת 'לך לך', **אברהם ושרה**, אז עדיין אברם ושרי, יורדים מצרימה, בשל רעב בארץ. במצרים נלקחת שרה לבית פרעה, שם בשמירה אלקית פרעה מקבל נגעים, מבין שהוא צריך לשחרר את שרה ומשלח אותה ואת אברהם ממצרים, בכבוד וברכוש רב.

סיפור קצת מוזר.. מה קורה פה?

ממשיכים הלאה, לפרשת 'וישב' – שם לאחר השתלשלות לא נורמלית, **יוסף** מגיע למצרים.

הלאה, פרשת 'מקץ' – שוב רעב בארץ, ו**ראובן, שמעון, לוי, יהודה, יששכר, זבולון, דן, נפתלי, גד ואשר** יורדים למצרים. **בנימין** לא יורד עדיין. אבל בסוף פרשת 'מקץ', גם הוא יורד.

ובפרשת 'ויגש' – **יעקב וכל זרעו** איתנו יורדים מצרימה.

מה תולך כאן?

מסבירים חכמים, אם נקח את הגימטריה של כל שמות היורדים למצרים שהוזכרו לעיל,¹
נקבל את המספר – **4111**

4111 = ארבעה אלפים² + 111.
ארבעה אלפים = 4 כפול אלף (111) = 444 = מקדש.

+ עוד אלף (שכן זה ארבעה אלפים+111, דהיינו עוד אלף)
יש המישה אלפים

+ הכולל
שישה אלפים = שש פעמים 'אור'.

אור מכל הכיוונים.

למדנו, שבברכת 'מלביש ערומים', אתה צריך להלביש על עצמך אור מכל ששת
הכיוונים. למה? כדי לזכור שזה מה שאתה- אור. אחרת תשכח..

למדנו³ ש-

'יהי אור' ע"ה = זכור = עין החיים = חיבור אבא ואמא פנים אל פנים⁴ = (233); ואילו
השכחת, באה מן האחוריים⁵ – וחיבור האחוריים⁶, עולה מניין 'תשכח'.

וכל העניין של היהודי, הוא לזכור ולא לשכוח.

¹ אברהם, שרה, יעקב וכל השבטים.

² הכוונה ארבע פעמים האות 'אלף', שערכה הג' הוא 111

³ בפרשת 'אמר' תשפ"ג- שיעור הקומרנא הק'.

⁴ **אבא- חכמה, שם ע"ב (72) - יוד הי ויו הי + אמא- בינה- שם קס"א (161) - אלף הי יוד הי = 233 = זכור =**
עץ החיים = יהי אור ע"ה; אבא ואמא כשהם פנים לפנים - הם בחיבור, בזכרון.

⁵ אחוריים משמעו ריבוע של שם. חוזרים אחורה, כמו נ, נח, נחמ, נחמן.

⁶ **אחוריים דאבא- אחוריים דשם ע"ב- יוד-יוד הי ויו הי-יוד הי ויו הי = 184 +**

אחוריים דאמא- אחוריים דשם אהי-ה- אלף- אלף הי-יוד- אלף הי יוד הי = 554

=יחד = 728 =תשכח.

וכדי להיות ב'זכור' – עין החיים – יהי אור – אתה צריך לעשות מלבוש. אותיות 'בשלוש'.
דהיינו השלמות, השגת השלום, היא בעשיית המלבוש, בהורדה מן הכח אל הפועל, לא
בזיכרון תיאורטי. ולכן ניקוד שם הויה בברכת 'שים שלום', הוא שורוק, יסוד. כי זו
ההוצאה מן הכח אל הפועל. וזאת התורה הקדושה.
ולמדנו,

זכור+מלבוש= תורה= הויה (אבא)+ אהי-ה (אמא) כפול יג' (מידות דרחמים).

אנחנו בעולם המעשה, סולם מוצב ארצה. ולכן בברכת 'מלביש ערומים', אתה תעשה
את המלבוש לאור.

אם אני אשכח את כל זה.. אשכח שאני אור, מה יקרה?

אני אתחיל להפציץ את העולם במשפטים מנותקים ומנתקים, במניפולטיביות, בפחד,
בשקר, בדורסנות, במחלוקת. היפך ה'בשלוש'. היפך ה'מלבוש' הנדרש. במקום ליצור
חלוקא דרבנן, אצור קרעים.

והכל יכול להיהרס ברגע אחד מהיר. ה'אנא אמלוד' מרים את ראשו הנחשי, כמעט
באינסטינקט. וכל מה שבונים ובונים ובונים.. נחרב ברגע אחד. למה? כי אדם לא
קולט שכל המהות שלו, זה לא להתבלבל בעולם הזה, שנקרא 'מצרים'.

וכותב ר' חיים טירר⁷ ב-'באר מים חיים', שארץ מצרים נקראת 'ערות הארץ'.

**"וַיִּזְכֹּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלֻמוֹת אֲשֶׁר זָכַר לָהֶם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִרְגָּלִים אַתֶּם לִרְאוֹת אֶת־
עֲרֹת הָאָרֶץ בְּאֶתֶם"**

ואומר הבעש"ט הק' –

המילה 'חסד' במילוי (חית, סמך, דלת)=972-ערות הארץ.

⁷ ר' חיים בן רבי שלמה טירר (ה'תק"ו - 1740, כ"ז בכסלו ה'תקע"ח 6 בדצמבר 1817) היה מגדולי תנועת
החסידות ומחבר ספרי חסידות נודעים; נודע בשם ר' חיים מצ'רנוביץ בשל תפקידו כרבה של העיר צ'רנוביץ.
חיים טירר, שכונה "חיים מצ'רנוביץ" או "הצ'רנוביצר" (טשערנאוויצער), וידוע גם בשם ספרו **באר מים חיים**,
היה מגדולי תנועת החסידות ותלמידו של רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב. הוא נולד בכפר בגליציה. אביו שלמה
היה חסיד של הצדיק מהורודנקה.

קבור בבית הקברות העתיק של צפת, במערה הנקראת **מערת הבאר מים חיים**. ועל המצבה נכתב: "פ.ב.
(פה נטמן) הרב ר' חיים בהחידו' שלמה מבאטישאן נלב"ע (נלקח לבית עולמו) ביום כ"ז כסלו תקע"ח". על
שמו קרויים רחובות" באר מים חיים" ברחובות ובשכונת רמת אלחנן בבני ברק, וכן "מעלה באר מים חיים"
בשכונת בית וגן בירושלים.

⁸ בראשית, מב, ט

שערות הארץ, היא חסד ללא גבול.

כי ערוה, היא דבר הצריך כיסוי. דהיינו, גבול. ואם אין כיסוי, והערוה פרוצה ומגולה, זה עניין מצרים. שהמצרים שטופי זימה הם.

ובפנימיות העניין, אומר יוסף לאחיו, 'תזוהרו'. הגעתם למקום מסוכן. מי שנכנס למקום הזה, אין מציאות שהוא לא יחשף ל'ערות הארץ'. ואתם עכשיו, פה.

יהודי צריך לדעת, שיש מציאות, שאם הוא נכנס אליה (כמו למשל טלפון פרוץ), אין מצב שהוא לא יחשף ל'ערות הארץ'. וזו **כניסה מודעת למצב**. אח"כ לא תשמע טענת הגנה שמתבססת על 'המצב'. יש מציאויות, שמראש אל תיכנס אליהן. ובוודאי ש- 'אין אפטרופוס לעריות'.

כשבני ישראל היו במצרים, ידוע שלא שינו את שמם, **לבושם ולשונם** (ר"ת 'שלל', שזה היה שללם במצרים), אבל עם זאת, הם כן נפלו **בעבודה זרה**⁹.

מה זה ליפול בעבודה זרה?

להמליך על עצמך אל אחר. אולי האל הוא מנהל 'בנק מצרים', אולי הוא מנהל התאווה, או הכעס, אולי מנהל הדיכאון, אולי מנהל ה'אנא אמלוך' שלך עצמך, יש כל מיני מנהלים. ובני ישראל במצרים נפלו אצלם. המליכו עליהם אל זר.

אבל עם כל זה, **בעריות לא נפלו**. בתוך מצב רוחני כל כך נמוך, כשהם ערום ועריה, מאות שנים בתוך מצרים, עובדי ע"ז, ועדיין, היו מגודרים בעריות.

ועל כך שואל ה'באר מים חיים', איך יתכן, שבמשך רד"ז שנים שהיו בני ישראל במצרים, לא היו פרוצים בעריות?

מסביר הצדיק את סוד כוחם, בהכנה מוקדמת שנעשתה במצרים. דהיינו, בני ישראל, כשירדו למצרים, לא הגיעו לואקום פרעוני נטול אחיזה לקדושה, אלא הם הגיעו למקום בו התבצעה לפני כן 'הכנה של השטח', ליצירת 'כיפת ברזל'. הכנה שהייתה הכרחית כדי שיהיה את מי לגאול. כי אם היו ישראל נפרצים בעריות, היה נגמר הסיפור של עם ישראל, עוד בטרם החל. הקב"ה הכין את חומת המגן של הקדושה, בטרם ירדו בני ישראל למצרים.

⁹ "וְאֵת עַרְם וְעָרְיָה" (יחזקאל טז; ז); "הללו עובדי עבודה-זרה והללו עובדי עבודה-זרה" (מדרש תהלים א, ב; טו, ה, זוהר תרומה קע; ילקוט ראובני בשלח סי' פב, פט).

איך?

שלח לשם קודם לכן את ששת האלפים.

מי שנשלחת ראשונה, להבין את הכלי (ש'אין אור בלי בלי'), היא שרה. ואח"כ כל יורדי מצרים, כל הששת אלפים שראינו (בג' שמותם לעיל) – הם כולם מביאים את כח האור. וכותב האר"י הק', ב'שער הפסוקים', פרשת 'לך לך', לגבי השם שרה –

ש' – אלקים דיורדין – אלף למד הי יוד מם = 300

ר' – אחוריים דשם אלקים – א-אל-אלה-אלהי-אלהים = 200

ה- חמש אותיות שם אלקים.

כלומר, שרה, זה כוח אדיר של דין, של כלי, של צמצום, של שפע. כלי אדיר דקדושה. וכשיש כזה כלי, יכולים לבוא אח"כ כל האורות. עם ישראל יכולים לרדת למצרים. כי אחרי ההכנה, 'ערות הארץ' לא יכולה לפגוע בהם, והם נותרו מגודרים בעריות.

המלחמה עם 'ערות הארץ' – לילי-ת (פלוגית המיללת).

ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב, אגרא דכלה, דף קצד, עמ' א' –

" מלכותא קדישא נקראת 'ם' מלכותא חייבתא (של הקליפה) נקראת לילי-ת הרשעה. לילי-ת – 480, הרובכת על 480 המחנות שלה, ת"ף חילותיה, ועמה ביחד היא תפ"א אשר נגד זה היה בירושלים.. ת"פ בתי כנסיות ומעליהם ועל גביהם בית המקדש (ירושלמי, מגילה, פרק ג, דף ה' עמ' א'), כמניין המילה הבאה – ארץ כנען"

ארץ כנען = 481 = לילי-ת = סום פרעה = מלאתי = תף ע"ה

"ועל זה נאמר בישעיהו, א, כא, 'איכה ה'יתה לו'נה קר'יה זאמנה מלאתי משפטי צדק ילין ב'ה ו'עיתה מרצו'ים'.

ב'שירת הים', מתואר כיצד באה מרכבת ה"א, פלוגית, לתוך הים, ש"ם' הוא מלכות דקדושה, דהיינו, נכנסת לתוך מלכות דקדושה ושם נודלת תבוסה.

**"כִּי בָּא סוֹס פָּרְעֹה בָּרָכְבוֹ וּבְפָרְשָׁיו בָּיִם וַיִּשָּׁב יְהוָה עֲלֵהֶם אֶת מֵי הַיָּם וַיָּבִי
יִשְׂרָאֵל עָלֵהֶם בַּיַּבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם"¹⁰**

יב- הוא מלכות דקדושה, ו'תך' באתב"ש= 'אל', שם הויה בספירת חסד.
בני ישראל, הלכו בתוך הים- דהיינו, בחדש של מלכות דקדושה, בשמירה. כשבמקביל, יש
ניסיון חיסול של של פלונית. מרים שהייתה נביאה, ראתה שהסיפור עם פלונית לא נגמר
על הים. ולכן היא לוקחת את **התף- 480- כמנין לילי-ת**, וממשיכה את המלחמה.. אולי
ננצח אותה בשיר, ש'שיר' זה לעתיד לבוא.

"וַתַּעַן לָהֶם מֵרִים שִׁירָו לַיהוָה כִּי-גָאֵה זָאֵה סוֹס וְרָכְבוֹ רָמָה בָּיִם"¹¹

ולמדנו, את דברי הקומרנא הק', ש'גאה גאה', הוא סוד יחוד הענוה¹².
הענוה היא המפתח לעולמות הקדושה. תנאי בלעדיו אין. והיא הדרך היחידה לנצח.
לכבוש את הארץ (לשון ארציות) המסוכנת, המלאה ב'ענקי' הקליפות.

ארץ ישראל, נקראת **'ארץ כנען'**. למה? כי כשאתה נכנס לא"י אתה נכנס ל'הרד קור'.
למקום מאוד מסוכן. למה? מה כ"כ מסוכן בארץ ישראל דייקא?

מסביר 'בעל הסולם'¹³, מדוע א"י היא מקום מסוכן- **"והטעם פשוט, שלכל דבר שולט
ביותר בשורשו, ואם כן, כיוון שעולם הזה נשרש מארץ ישראל, הלא פה נשרשים כל
מיני טומאות שבעולם, מה שאין כן בהתפשטות, הוא נחלק לשבעים שרים.. נמצא
שכל טומאה היא אחת משבעים, מה שאין כן בשורשם, מקובצים כולם כאחת. וזה
שהיו אומרים יִזְחִי בְּעֵינֵינוּ פְּחָגְבִים"¹⁴ כי ראו קליפות כאלה שלא חשבה כזה מעורבם..
כי כן טבע הקליפה, טרם המלחמה עמם, נראים בדמיון כענקים"**.

והדרך להתמודד עם מקום כל כך מסוכן, היא רק דרך כניעה, שפלות, ענוה. ואז, אפשר
להפוך את ארץ כנען, לארץ ישראל. כמו שכותב ה'נעם אלימלך', על פרשת 'שלח לך'-

¹⁰ שמות, טו, יט

¹¹ שמות טו, כא

¹² ש'גאה גאה' בגי' 'בתר'; והמילה **גאה בגי' 15=יה=יוד הה**; ולכן היחוד לביטול הגאווה- לראות פעמיים יה
מתוך 'יוד הה'- **יוד הה** - גם האותיות החיצוניות הן 'יה', וגם הפנימיות, ערכן 'יה'; וזהו "שִׁירָו לַיהוָה בִּי-גָאֵה
גָאֵה".

¹³ 'פרי חכם', פרשת שלח

¹⁴ במדבר יג, לג

"ויתורו את ארץ כנען, פירוש כנ"ל הסתכלות בארציות להכניען, וזה לשון כנען, וקל להבין.. ולהכניע הדינים והקליפות ולזה נקראים ארץ כנען, ארץ על שם שהם ארציות וגשמיות, וכנען, על שם שצריך האדם להכניען תחת הקדושה".

העליה היא מלמטה. כל המהלך שעבר עם ישראל במצרים, 210 שנות עבדות, נועד להכין אותם לשפלות כל כך גדולה, שתאפשר להם להיכנס לארץ כנען.

ולמרות שירדו מטה מטה, עדיין היו מוגנים, כי קיבלו 'חיסון' מהאבות הק'.

וכשעם ישראל יוצא ממצרים, הוא מצליח לבנות למטה מחנה דקדושה, והוא מצליח לנוע בקדושה, ובמבנה שלו, מסוגל להוריד את כל האור כלפי מטה, דרך מ"ב המסעות.

"וַיִּסְעוּ בְּרֹאשֵׁיהֶם עַל־כִּי יִהְיֶה בְּיַד־מִשְׁלָה"15

אומר הקומראן הק', ב'היכל הברכה', שהמילה 'בְּרֹאשֵׁיהֶם' חסר ו'. למה אין ו'? ומסביר – **"וכל בראשנה הוא בסוד שורש שביל עליון דשביל ונתיב דיסודות אבא ואמא, ששם שורש שם מ"ב; ושם מ"ב ברישא (תיקוני זהר דף קלח עמ' א') כתיב בלא ו'. שלא נתפשט עדיין".**

ז"א, כשעם ישראל נוסעים בראשנה, הם עדיין במקור, אין עדיין את ההתפשטות. **"אלא שהמשיכו את אותו מקור דלית ליה סוף דל"ב מסעות"**

הסבר – עם ישראל מקושר לשורש שנקרא אינסוף ברוך הוא, שמפה נמשך הכח למ"ב מסעות. אור השפע של אבא ואמא לעולם כולו. זה נקרא **"ויסעו בראשנה"** – דהיינו, שיא השיאים של התנועה דקדושה. של החיבור.

וכתוב בפרשת בהעלותך –

"וַיִּסְעוּ בַּיּוֹם הַהוּא הָרֶגֶץ עַל־שֵׁט וַאֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה נָסַע לִפְנֵיהֶם הָרֶגֶץ עַל־שֵׁט יָמִים לָתוֹר לָהֶם בְּנוֹזָה"16

¹⁵ במדבר, י, יג

¹⁶ במדבר, י, לג

מדוע מצוין 'דרך שלושת ימים' לגנאי או לשבח?

רש"י נותן שני פירושים מנוגדים לעניין זה – פירוש אחד, שהלכו מהלך שלושת ימים ביום אחד, כי היה הקב"ה חפץ להכניסם מיד לארץ, שזה לשבח; אבל פירוש שני אומר, שנסעו כתינוק הבורח מבית הספר, אמרו שמא ירבה ויתן לנו מצוות, שזה לגנאי.

ואח"כ מופיעה פרשת 'ויהי בנסע הארץ' עם שתי הנונים ההפוכות –

וַיְהִי בְּנִסְעֵהָ אֶרֶץ וַיֹּאמֶר מִשְׁלָה קוֹמָה | יְהוָה וַיִּפְצֹּ אֶלְכִּיָּה וַיִּנָּסוּ מִשְׁלָאִיָּה מִפְּנֵיָּה:
וּבְנִיחָה יֹאמֶר שׁוּבָה יְהוָה רַבְבוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל: ֵ

וכותב רש"י – "שובה ה' – מנחם תרגמו לשון מרגוע וכן (ישעיהו ל) בשובה ונחת תושעון".

ז"א, השכינה כאן, החיבור כאן, האויבים נסים, יש מרגוע יש תשועה, יש רבבות אלפי ישראל – אז למה הנ' ההפוכות? בידוע שהפוך הוא מצב של דין¹⁷.

איך זה מסתדר?

אומרים חכמים, שבאו שני הנונים הללו, להפריד בין פרענות לפרענות. בין הפרענות של 'כתינוק הבורח מבית הספר' (הפירוש השני לעיל, ל'דרך שלשת ימים') לבין פורענות 'ויהי העם כמתאוננים'.

נון = 106 (קו).

פעמיים 'נון' = 212 = ריב=האור

שכותב ספר חיי העוה"ב, לר' אברהם אבולעפיה, וכן כותב בעל 'מגלה עמוקות' –

"וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת־הָאֹר כִּי־טוֹב"¹⁸ –

'אור' = 207

'האור' = 212 = ריב.

¹⁷ לשים לב – שלא יהיה בבית ספר בלשון הקודש, ובפרט ספר קדושה, הפוך. להיזהר עם זה מאוד. לפעמים יש מנקים ע"ז בבית, שמחזירים את הספרים הפוך. וזה דין קשה.

¹⁸ בראשית א, ד

'ריב' הוא בר ל-י', דהיינו, חוץ (בר) לחכמה (י). שבתך החכמה אין ריב אלא אור. ובמצב של פעמיים נון, מצב של דין, יש יותר צמצומים ולכן 'האור', וזל'ז 'ריב'. זכרון מול שכחה.

וזה בבחירת האדם.

וכדי שנבין עד היכן מגיעים הדברים, ומה עוצמת כוחו של היהודי במעשיו, להאיר את העולם או להחשיכו בריב, מובא בספר 'מבוא לחכמת הקבלה', חלק א', שער ו', פרק ג'-
"וידוע כי בריאת העולם היתה בסוד מלכות דאינסוף ברוך הוא (מלכות דאצילות), והיא נקראת 'מקום', בחינת הוא מקומו של עולם, לכן 'מקום הויה' = 'דבור'."

מקום – 186

הויה – 26

212 = דבור

(!!!!!!!!!!!!!!)

וזה אמור לזעזע כל יהודי שמוציא מפיו דיבורים בלשון הקודש.
מהו מקום הויה? הדבור שלך? והדיבור שלך הוא ריב או אור?

ולכן לשון הרע עומד כנגד ג' העבירות החמורות – ע"ז, גילוי עריות ושפיכות דמים.
כי דבור זה מקום הויה.

וצריך לחשוב היטב במרם מוציאים דבור מהפה. כי הדבור שאתה מוציא, הוא כרגע, המקום של הקב"ה. הדבור שלך הוא כרגע מקומו של עולם. וזה כוח הבורא בנברא. אתה בורא בדיבור שלך, כי הקב"ה נתן לך את הכוח לכך, הוא אפשר לך לברוא בדיבור שלך את מקומו. הפה שלנו הוא מלכות דאצילות.

ואם זה המצב, זה מוזעזע לחשוב מה קורה כשאנחנו אומרים – "זה בחיים לא ילך", "את לא תצליחי", "אין מצב ש...", "אני לא מאמין ש..."
כשאנחנו בוראים את המגבלה בפינו, אנחנו מגבילים את 'מקום הויה'.
שלא לדבר על דיבורים של קללות וגסויות. אם הדיבור מקולקל, איזה סוג מקום יש שם להויה?

דבור = מקום הויה = ריב = האור

כשאתה מוציא דבור, הוא יכול להיות של 'ריב' או של 'האור', תבחר. ובכל מקרה, הדבור שאתה מוציא, זה המקום שאתה עושה עכשיו להיות במציאות שלך.

וקליפת ריב, כידוע, 'משכחת תלמודו של אדם'.

זה הדיבור שלנו.

איזו אחריות!

ואתה צריך להחליט, שאתה לא מוכן להיות במקום הזה של לשכות. של לריב. לא משנה מה. לא מוכן. כי מתי תבוא אליך קליפת ריב? כשיש מה לגזול ממך.. כשבנית כלי, כשהאור נכנס, כשעלית.. ואם לא תעמוד על המשמר בעירנות ובזהירות, היא ברגע קל מפילה אותך.

בני ישראל, יוצאים ממצרים, הם בחיבורים נכונים, במבנה ובתנועה דקדושה, וברור שבמקום הזה, כל הקליפות יתעוררו. כגודל הקליפות שהיו שם, אפשר להבין את גודל האור שחיה.

"וְהָאֱסָפָה אֲשֶׁר בָּקְרָבוֹ הָיְתָאֻי תְּאֵאֻה וַיֵּשְׁבוּ וַיִּכְכּוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֶאֱכֹלנוּ בָּשָׂר" 19

ז"א מהלך שמתחיל בעם, בערב רב, **באספפה גי' ערוה** ('אביר יעקב'), מגיע לבני ישראל לדעת עליון. ומסביר הרמב"ן בפרשתנו – "אבל ענין המדרש הזה מצאו אותו באגדה, שנסעו מארץ סיני בשמחה כתינוק הבורח מבית הספר, אמרו שמא ירבה ויתן לנו מצות, וזהו ויסעו מארץ ה', שהיה מחשבתם להסיע עצמן משם מפני שהוא חר ה', וזהו פורענות ראשונה".

כלומר, הפרענות הראשונה הייתה מחשבתם לברוח מהמצוות "וַיִּסְעוּ מִקֶּדֶר יְהוָה", בריחה מהחר. ניתוק מהקב"ה.

ועל מה כל העניין הזה? כל הבכי והנהי, על בשר?

ומסבירים חכמים, שלא היה חסר לעם ישראל בשר במדבר, שכתוב לפני כניסתם לארץ –

¹⁹ במדבר יא, ד

**"וּמִקֵּנָה | רַב הָיָה לִבִּי רְאוּבֵן וְלִבִּי-גָד עָצוֹם מְאֹד וַיֵּרְאוּ אֶת-אָרֶץ יִעֲזָר וְאֶת-אָרֶץ
וְלִעֲזָר וְהָיָה הַמָּקוֹם מִקּוֹם מִקֵּנָה"²⁰.**

ז"א, היה בשר, אבל זה בשר שלא בא ב'חנם' ²¹ ממצוות. ואומר אור החיים הק' ש'בחנם' **= 100 ס"מ**. מה שבא מהס"מ, בא 'בחנם', וב'קל' (גי' סמאל). כדי לזכות בקדושה, צריך לעבוד קשה. ועם ישראל נוסעים מ'הר הויה', מהעבודה הקשה, מהמצוות, ובורחים כמו תינוק הבורח מבית הספר, כדי ליהנות מהעוה"ז 'בחנם'.

וזאת למרות שהיה להם את המן, שיכלו היו לטעום בו כל טעם שרצו. אבל בשל כך שהיה המן מאכל חסר פסולת (ר"ת 'מחספס' ²²), הרי שבאכילתו לא הייתה תאוה. אכילת המן היתה כמזון, לצורך הזנה, אך ללא התאוה החושית וסיפוקה. ובזה יצא כל 'חביף' שלהם מהאכילה. אכילה 'יבשה', בלי תאוה, לא סיפקה אותם-

**וַיֵּדְבַר הָעָם בְּאֱלֹהִים וּבַמִּשְׁחָה לֵאמֹר הֲעֲלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לָמוֹת בְּמִדְבָּר כִּי אֵין לָנוֹם
וְאֵין מַיִם וְנַפְשֵׁנוּ קָצָה בְּלִזּוֹם הַקִּלְקִל"²³**

וְעַתָּה נַפְשֵׁנוּ יִבְשֶׁה אֵין כָּל בְּלִתִּי אֶל-הַמָּן עֲלֵינוּ"²⁴

ומסביר הבעש"ט הק', שלא בכדי, קיים אצל האדם עניין התאוה, שזה בא לזרז את האדם לאכילה, ליצור לו חשק לאכול, וזאת כדי שיאכל בקדושה ובברכה, ויוציא את הניצוצות הכלואים השייכים לשורש נשמתו. ואומר הבעש"ט על הפסוק בתהלים-

"וַיַּעֲקֹב אֶל יְהוָה בַּעַר לָהֶם מִמִּצְוֹתֵיהֶם יֵצִיִּלִם"²⁵

שמי שצועק לה' אלו הניצוצות הכלואים. כדי שיבוא יהודי, יאכל בקדושה, ויחלצם.

ובאכילת המן, נמלה מהם תאוות הבשרים באכילה, אבל התעוררה תאוות הבשרים בעריות-

²⁰ במדבר לב, א

²¹ "זְכַרְנוּ אֶת-הַדָּגָה אֲשֶׁר-נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם.." (במדבר יא, ה)

²² וַתַּעַל שִׁכְבַּת הָטָל וְהָיָה עַל-פְּנֵי הַמִּדְבָּר זֶק מְחַסְפֵּס זֶק כַּפָּר עַל-הָאָרֶץ" (שמות, טז, יד)

²³ במדבר כא, ה

²⁴ במדבר יא, ו

²⁵ תהלים, קו, ז

**"שְׁמַע מִשְׁלָה אֶת־הָעָם בְּכֹה לְמִשְׁפּוּחֵי אִישׁ לְפָתוֹז אֲהֵלוֹ וַיִּזְרֶאֱף יְהוָה מְאֹד
וּבְעֵינָי מִשְׁלָה רַע"²⁶**

ועל כך כותב רש"י – **"בכה למשפחותיו - "משפחות משפחות נאספים ובוכים לפרסם
תרעומתן בגלוי ורבותינו אמרו למשפחותיו על עסקי משפחות על עריות הנאסרות
להם (ספרי)"**

המקום הזה, תאוצת הבשרים, ערוה, זה מקום שהאדם יכול להינזק בו מידית, גם אם הוא
בדעת עליון; הוכחה – **"וַיִּבְכּוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֹאכְלֵנוּ בָּשָׂר"²⁷.**
וזה קורה, כי במקום הגבוה, הקליפות תוקפות מכל הכיוונים.

וכך בסוף פרשת 'בהעלותך', רואים קלקול של הדבור, מקום הויח, אצל מי? אצל הכי
גבוהים – מרים ואהרן. ז"א חצית גבולות מוחלטת. איבוד מערכות. הכל משתולל.
ובמקום הזה, מכניסה התורה הק', את הפסוק הבא, בו יש אבחנה בין הקרי לכתיב –

"וְהָאִישׁ מִשְׁלָה עֵנֹו [עֵנִיו] מְאֹד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה"²⁸

זה פסוק שאומר הקב"ה. וכתוב בתורה ענו ובעל הקורא צריך לקרוא – עניו.
כתיב בלי י' – קרי עם י'. ובהגיית המילה אין שום הבדל חיצוני. רק מי שקורא יכול לדעת,
האם כיוון עם י' או בלי י'.

מה עניין ה-י'?

ה-י' היא ה' של שרי, שנשמטה מסופה (כשקיבלה את שמה – שרה) ומשה רבנו,
בפרשתנו, שם אותה בתחילת שמו של הושע בן נון, והפכו ל'הושע'.
משה שחיה עניו, היתה לו י' לתת ליהושע, שהרי כתיב – ענו, קרי עניו.

ענו – בלי י' זה עניין הכתיבה, הציור של ספר התורה, ועניו עם י' זה הקול, הניגון.

²⁶ במדבר, יא, י'

²⁷ במדבר יא, ד

²⁸ במדבר יב, ג

ענו=125=סוס= אהוריים דשם אדנות²⁹

ענו=136=קול (שם הויה בספירת הדעת, במילוי אלפין- אלף הא ואו הא)=עכו"ם

ענו עם י' = קול = שם הויה בספירת הדעת – והוא 'קול יעקב'. ומולו עומדת, עבודת כוכבים ומזלות (עכו"ם) – זל"ז. ובארץ ישראל יש כל הזמן את המלחמה בין השניים. עכו"ם זה כל מה שבא להגיד את הדבר הבא – כל המציאות של החיות שלך עובדת ע"פ תרשימי זרימה שכליים, פיזיקליים, ביולוגיים, כימיים, מתמטיים, פיננסיים וכו'. אם תנסה להגיד משהו אחר, להסתכל על זה אחרת, בצורה 'לא הגיונית' – זה לא יתקבל. ואתה עצמך מתבייש בזה כשזה לא לוגי. כי בעוה"ז היעדר לוגיות זה היעדר שכל, פרימיטיביות, אנשים שלא קוראים את המפה וכן הלאה. ולכן, התנאי ההכרחי ל'קול יעקב', לדעת דקדושה, ל'עץ חיים', למשחק שהכללים שלו הם אחרים, בלתי חומריים – היא ענוה. שפלות. אחרת ה'אנא אמלוד' של האדם, לא יתן לו לצאת ממצרי לוגיקת העוה"ז.

ענו, בלי י' = סוס = אהוריים דשם אדנות. שזה הכלי הכי חזק במלכות.

אם אדם ענו, הוא כלי פיצוצי לקדושה. זה דעת דקדושה.

ענו+ענו=262=ה' חסדים³⁰ + ה' גבורות³¹ עם שני הכוללים.

ומשה, הענו מכל אדם, מבין שבלי דעת עליון שלו, אין מצב להיכנס לא"י, כי כל הקליפות שמתעוררת לא יתנו לזה לקרות.

וְאֶזְרָא וְסֵלִי וְעָלִם מִן הַצְּרוּת וַיִּזְוּ בְּמִדְבָּר פָּאֲרָן³², וחנו במקום שנקרא 'רתמה'. שם קרה חטא המרגלים, שכותב רש"י בפרשת 'מסעי' על המלה 'רתמה' – 'ויחנו ברתמה' – "ע"ש לה"ר של מרגלים שנאמר (תהלים קכ) מזה יתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה חצי גבור שנונים עם גחלי רתמים³³

לשון הרע של מרים ואהרון, לשון הרע של המרגלים – וחכל ענין ה'דבור', שהוא 'מקום הויה', ומכאן החומרה בעניין זה.

²⁹ א-אד-אדנ-אדני

³⁰ חמש פעמים שם הויה

³¹ חמש פעמים שם הויה בניקוד אלקים

³² במדבר יב, טז

³³ במדבר לג, יח

ז"א רואים, שעוד לפני שנכנסו בנ"י לארץ כנען, כבר יש חוסר סדר.

וצריך להכניס אותם לארץ ישראל = 832.

ארץ ישראל = אלף ע"ה (פ' סופית 800)

זו ארץ ישראל – אצילות.

מתי לאחרונה עבר בראש שלך שאתה גר בארץ קדושה?

כולנו לובשים 'בגדים צואים'. מלאים במניעות ועיכובים. רצים במירוץ הפרעוני 'כמו כולם', מנסים לשרוד כאן. ה'בגדים הצואים' הם ההתנהלות היומיומית שלי בעוה"ז, שגורמת לי לשכוח. ולכן אני צריך כל הזמן סימני קדושה, שיזכירו לי שאני יהודי. שאני לא גוי.

"הָאֱלֹהִים לְבָרֵךְ יִשְׂרָאֵל וּבְגֵזִים לֹא יִתְוַשֵּׁב"³⁴

יהודי שרוצה להיות 'כמו כולם', להסיר מעל עצמו כל סממן יהודי, בגוף, בלבוש, בדיבור – מברית מילה ועד ציצת, מהסרת הפיאות ליסורי הקעקוע, הכל כדי להיראות 'רגיל' – גוי יעשה לו הבדלה. כי זה לא התפקיד שלו ולא העניין שלו בעולם הזה, שנברא עם כללים. העניין של הגוי הוא העניין של הגוף. היהודי, תפקידו להיות ראש לגוף, להוריד לעולם קדושה. וצריך יהודי להיות מסוגל לראות את ההבדל בינו לבין הגוי, מהסתכלות חטופה בראי.

זיהי שם לגוי' – מלמד שהיו ישראל מצוינים שם. שהיה מלבושם ומאכלם ולשונם משונים מן המצריים. מסומנים היו וידועין שהם גוי לבדם, חלוק מן המצריים"³⁵.

וזה עניין ישראל 'מצוינים' – רואים עליהם שהם ישראל. רואים עליהם את נקודת ציון שבהם. וזה לא דבר להתבייש בו. להיפך, זה מצוין להיות מצוין. ואין בכך ואסור שיהיה, שום סוג של זלזול בגוים.

³⁴ במדבר כג, ט

³⁵ פסיקתא זוטרותא (לקח טוב) דברים פרשת 'כי תבא'

בדיוק כמו שהראש לא יכול להתקיים בלא הגוף, ישראל אינם יכולים להתקיים בלי הגויים. איפה הלב נמצא? הריאות? הכבד? המעיין? וכן הלאה.. הראש לא יכול בלי הגוף. ו'מבשרי אחזה אלוק', כנ"ל בבריאה – יש כאן כללים. כ"א ותפקידו, אבל הכל קשור והכל אחד. התיקון נקרא 'לתקן עולם במלכות שד-י', לא לתקן 'יהודים'.

וכדי לתקן, אנחנו צריכים להסיר מעל עצמנו את 'הבגדים הצואים' ולזהות את עצמנו כיהודים.

כותב ר' נתן הלכות בצעת הפת, הלכה ה' – 'ויבוא עד חברון, כשרוצים לבוא לארץ ישראל ששם עיקר כלליות כל הקדושות, אזי מתגברים ומשתטחים המניעות והעיכובים הנמשכים מבגדים הצואים, שאי אפשר להכניעם כי אם בכח התורה והצדיקים'.

לגור בארץ ישראל, זה לגור במקום של קדושה. ארץ קדושה. וזה חיבור של נשמה למקום שלה. ולכן, ברגע שתרצה לבוא למקומך, הקליפות יתחילו להשתולל ובגדים צואים מולבשים עליך. בגדי הפסולת.

ולכן, כמטריית הגנה, שולח משה לשם את המרגלים, שמי הם היו?

"איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו כל נשיא בָּהֶם" ³⁶. "כָּלֶם אֲנֵשִׁים רְאִישֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל הָמָּה" ³⁷.

מזעזע לחשוב על זה.

שנים עשר ענקי רוח, שמקובלים על עם ישראל כולו. ההובלה הרוחנית של עם ישראל. צדיקים.

ואותם רוצה משה לשלוח כ'חלוצ' לפני המחנה. בדיוק כמו שלפני שעבוד ישראל במצרים, נשלחו לשם האבות והשבטים, כך גם עתה.

וכותב ה'נעם אלימלך' זי"ע – "וְחִבְרוֹן שִׁבְעַ שָׁנִים נִבְנְתָה לִפְנֵי צֵעַן מִצְרַיִם" ³⁸ – פירוש ומדרגות התחברות הוא מדרגה גדולה שעל ידי זה נבנה השבע מדות עליונות, לפני צוען מצרים, פירוש להכניע הקליפות הנקרא 'צען מצרים'..
הכנה דקדושה, לפני הכניסה לקליפה.

³⁶ במדבר יג, ב

³⁷ במדבר יג, ג

³⁸ במדבר יג, כב

ואומר לו ה' 'שֶׁלַח-לְךָ', כותב רש"י 'לדעתך', דהיינו, שלח מתוך הדעת שלך, דעת דמשה.
תכנים אותם לא"י עם הדעת דקדושה שלך.

וכתוב-

"וַיִּשְׁלַח אֹתָם מִשֶּׁלַּח לְתוֹר אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם עָלוּ זֶה בְּנֶגֶב וְעֲלִיתֶם אֶת-הָהָר 39

במילה אֲלֵהֶם, חסרה האות י'. דהיינו, כשמשה פנה 'אלהם', הוא ראה שחסרה להם ה-י'.
הכנעה באמת ובאמונה שלמה. משה מבין שאין דעת דקדושה. למרות שאלו אנשים
גדולים, אבל כגודל האור, גודל הקליפות שבאות לחמום אותו, 'ובנקל יכולין להיות נדחה
מכל וכל כידוע'. בשניה ורבע אתה נופל..

והזמן הוא חשוב, "וְהַיָּמִים יָמִי בְּכֹרֵי עֲנָבִים" 40.

* ויש להזהיר בבתי הכנסת שלא לסיים במילים אלו, שזה סוף עליה ראשונה, שכן
'ענבים' הוא דין קשה. אלא יש לסיים ב- "וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן-נּוּן יְהוֹשֻׁעַ". לסיים עם
הכנסת ה-י'. ה' של משה, מעניו.

אומר ר' שמשון מאוסטרופולי הי"ד - 'ענבים' - אותיות קודמות 'סמא-ל', ואצלו יש את ה'
ענבים - מה סתמה לו? 'ענבים'. זה ה' כשהיא במקום הלא נכון.

ג' ענבים - 172 = עקב

מצב של אחוריים. דין. אין את ה' של יעקב.

ובחברון יש לנו את -

אחימן - 109

ששי - 610

תלמי - 480

1199 = משלחת מלאכי רעים

³⁹ במדבר, יג, יז

⁴⁰ במדבר יג, כ

"הקב"ה אומר לקין, 'הלא אם תיטיב שאת'⁴¹, 'שאת' ר"ת – ששי, אחימן, תלמי. אם תטיב, תוכל להם, לקליפות ענק אלו.

"וְהָאֱנָשִׁים אֲשֶׁר-עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא זָכַל לְעֹלֹת אֶל-הָעַם כִּי-יִזְזַק הוּא מִמֶּנּוּ"⁴²
מִמֶּנּוּ – עם דגש בנ'.

בלי דגש בנ' – המשמעות היא חזק מאיתנו.

עם דגש בנ' – המשמעות היא, חזק מהקב"ה. כפי שכותב רש"י – 'חזק הוא ממנו' (במדבר רבה) כביכול כלפי מעלה אמרו". אמרה בגמרא דערכין שאמרו כביכול, אין הבעל הבית יכול להוציא כליו משם.

אז איך אפשר להינצל, ולהיכנס לא"י? עובדה שאנחנו כאן..

כותב ר' נתן,

"..אזי מתגברים ומשתטחים המניעות והעיכובים הנמשכים מבגדים הצואים, שאי אפשר להכניעם כי אם בכח התורה והצדיקים"

וזה הסיבה שמשתטחים על קברי צדיקים. כי זה הכוח העיקרי שיש לנו להורדת הבגדים הצואים. מה הקשר בין השניים? ר' פירוש הנושא בשיעור 'פרשת השבוע – שלח לך תשפ"ג – מן הכח אל הפעל'.

רק נאמר בקליפת אגוז, שכל המהות שלנו מחוברת לאבותינו. "הריני מקשר עצמי" – העצמות שלי זה המוחין שלי. וכשאני מחבר את העצמות שלי לצדיק, במקום הזה, אין סיכוי שאני אהיה עם בגדים צואים ואפול בעצת המרגלים.

ונראה לך שאתה רחוק מליפול בעצת המרגלים? באמת?

אם בתחילת התפילה שלך, אתה לא קולט שאתה צריך לקשר את עצמך לאבות הקדושים, שהן המוחין של ז"א, אז מה שאתה עושה למעשה בתפילה, זה הולך "לתור את הארץ".

⁴¹ בראשית, ד, ז

⁴² במדבר יג, לא

אתה נכנס בתפילת העמידה שלך, לסופרמרקט של הקב"ה, ומתחיל למלא את העגלה שלך, לפי התחנות השונות. וכולנו עושים את זה..

עומדים ומתחילים לבקש.. הב הב.. וצריך להבין, שאם נישאר במקום הזה של האינטרסים, ולא נבין שהאינטרס האישי שלי הוא בסך הכל איתות של הצרכים של השכינה הק', אז אנחנו במקום של המרגלים.

המרגלים – צדיקים ענקים שחשבו על צרכי עצמם. מפחיד.

אז מה אני צריך לעשות כדי לצאת מזה?

כדי לצאת מהבגדים הצואים אני חייב בתפילת עמידה להתקשר לאבות, לכן זו פתיחת התפילה. כשכלב הלך להשתטח על קברי אבות, הוא הלך למעשה לעשות זיווג עם האבות. להתחבר למוחין שלהם, שהם המוחין של ז"א.

ושואל הב"ח⁴³ – מפני מה אין לתלמידי חכמים בנים תלמידי חכמים?

ומסביר, שאם באת לעסוק בדברי תורה בשביל לדעת איך להתנהל בעוה"ז? איך לעשר פירות, כשרות, שבת, איך לנהל את העסק שלך בעולם – אם זו הסיבה שבגללה אתה לומד תורה, זה נקרא – **נרגן מפריד אלוף** שבשפה שלנו זה אומר, ע"ז מוחלטת.

אומר הצדיק, אם זאת הסיבה שלך, פספסת את הכל; כי הסיבה שלך צריכה להיות, שאתה לומד את כל זה בשביל להיות דבוק בקדוש ברוך הוא בקדושה ובטהרה.

אתה יודע מה אתה צריך להיות? קדוש. טהור. דבוק!

אבל המילים האלו נמחקו מהלקסיקון. לומדים גמרא ותורה כמו מתמטיקה ופיזיקה. מבינים את הסוגיה ע"י לימוד אנליטי פסיכומטרי, וזה נקרא ללמוד בעיון. **איפה הקדושה כאן? איפה הדבקות?**

כל הרצון לשמור על הכללים, הוא מסיבה אחת – כי הכללים יביאו אותי לדבקות.

המטרה היא לא ללמוד את הכללים בשביל הצטיינות בכללים, אלא כדי להיות בן מלך קדוש. וכל קדושה קשורה לחיבור לשורש. הכל זה אבות ותולדות. שורשים וענפים.

וזו הסיבה **שכלב**, שג' שמו **52 (ב"ק)** – הלך למערת המכפלה.

⁴³ רבי יואל סירקיש, כונה גם רבי יואל סירקיס (לובלין, ה'שכ"א – 1561, קרקוב, כ' באדר ה'ת 1640) מחבר פירוש בית חדש (ב"ח) על ארבעה טורים. נחשב לאחד מחשובי האחרונים. מכונה בדרך כלל הב"ח על שם ספרו. חתנו היה הפ"ז, מגדולי נושאי הכלים של השולחן ערוך.

במהלך חייו היה מראשי ועד ארבע ארצות; הרב סירקיש היה עשיר גדול והאכיל תלמידים רבים על שולחנו; נמנע מלימוד שפות לועזיות וחכמות היצוניות, למעט מתמטיקה; הורה שלא לאפשר הכנסת ילד ללימוד גמרא לפני בחינה על ידי שלושה אנשים האם הלימוד מתאים לו.

כידוע שם ב'ן הוא שם הוי' במילוי ההין, שם עולם העשיה.
ולמדנו ששם ב'ן, הוא שם מערת המכפלה – כי הן בחיצוניותו והן במילואו – הוא שם
הוי' – יוד ה' ו' ה'.

ולכן הלך **כלב=ב'ן**, כדי להסיר הבגדים הצואים ולא ליפול, ועשה את מה שאומר ר' נתן
שהוא הכוח העיקרי להסרת הבגדים הצואים – השתמח על קבר האבות הק', דהיינו,
התחבר למוחין של האבות הק', דרך שם ב'ן, הוא שם מערת המכפלה, במערת
המכפלה. ושם ב'ן הוא שם בן 9 אותיות⁴⁴. שם חסר. אבל גם שם 'כפול'. והבן.

ומסבירים חכמים –

”איש אחד איש אחד למטה אבותיו” – אומר המדרש שכל שבט התעבר בו, אבי השבט,
בן יעקב. ו”א ראובן עצמו התעבר במי שנשלח מראובן, וכך כל אחד מהשבטים.

מדוע?

כי כתוב בזהר הק', זהר חדש, פרשת חקת, שיש לבאר הקדושה שנים עשר שערים,
שמהם באים לעולם שתים עשרה מתנות גדולות, וכל שבט ושבט יונק מתנה עליונה.
כלומר, כדי להגיע לארץ ישראל, צריך לפתוח את השערים האלה.
ומביא הקומרנא את סדר השבטים והשערים –

ראובן – שער הטובה

שמעון – שער השמחה

יהודה – שער הברכה (כלב בן יפנה)

יששכר – שער התורה

אפרים – שער השלום (יהושע בן נון)

בנימין – שער הכפרה

זבולון – שער העזרה

מנשה – שער החיים

דן – שער החכמה

אשר – שער הרצון

נפתלי – שער האושר

⁴⁴ בשונה משמות – ע'ב, ס'ג, מ'ה, ג'ן – שהם כולם בני 10 אותיות.

גד- שער הכבוד

השבטים צריכים לפתוח את השערים, ולכן כל נשמות האחים התעברו במרגלים, שנכנסים אל ארץ כנען דרך שערים אלו. כמו שנכנסו האחים למצרים דרך עשרה שערים.

ומתוך 12 שערים, 10 מתו, ורק יהושע וכלב פתחו את השערים, שערי הברכה והשלום. ומכיוון שכך, יש תקוה ופתח לקבל גם את כל שאר השערים, כי הברכה והשלום מכילים את כולם.

שלום- 376

ברכה- 227

603 = בני ישראל = שלום ברכה

ולכן בני ישראל יכולים להיכנס בסופו של דבר. כי נעשה רושם שבקדושה.

”דהנה השם יתברך אמר לאברהם אבינו ע”ה כל מקום אשר תדרוך כף רגלך בו, רצה לומר, על ידי שאתה תדרוך בה בקדושתך, הרשימה הזאת תשאר לזרעך, שיהא קלה להם אחר כך להעלות הניצוצות קדושות, כי כל דבר הנרשם בקדושה, הוא קל אחר כך להוציא אל הפועל. ולכונן הזאת היה שילוח המרגלים שבאותה שעה כשרים היו, בכדי שהם יעשו רשימה בקדושה בארץ ישראל ויהיה קל אחר כך לישראל להוציא הניצוצות...” (נעם אלימלך, פרשת “שלח”).

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

